Tomislav
Dorotić

ŠATOR LJUBAVI

24856

TOMISLAV DOROTIĆ

ŠATOR LJUBAVI

HRVATSKO KNJIŽEVNO DRUŠTVO
SV. ĆIRILA I METODA
ZAGREB

Likovna oprema: Branimir Dorotić

Korektor: Dubravka Sesar

Izdavač: Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb

Tisak: GRO »Tipografija« — Đakovo 1983.

Šator ljubavi

Osim ljubavi
nemamo ništa
da damo
ja tebi,
ti meni,
ljudima na dar.

Pođimo, draga,
šator ljubavi
prenosi se lako.

Ove ispovijedi srca
posvećujem tebi,
Rosando.

TAJNA NAŠE LJUBAVI

Na Lokrumu jezero,
u jezeru kamen,
pod kamenom školjka,
u školjci tvoj zlatni prsten,
u prstenu skrivena
tajna naše ljubavi.

MOJE MORE

Preplavila me tvoja ljubav
pa više i ne postojim
bez tebe.

Otok sam
u tvojoj uvali,
moje more.

POĆI ĆU S TOBOM

Poći ću s tobom,
dušo moja,
na golu hrid,
na osamljeni svjetionik,
svuda,
bez straha.

I sagradit ćemo dom
na škrapi
i prostrti ležaj
od algi
u nekoj samotnoj uvali
— toliko te volim.

Isklesat ću lik tvoj
da svi ga vide
i ugraditi ga u sve mire
i kule
rodnog mi Grada.

VRIJEME ZA LJUBAV

Vrijeme za ljubav
svaki je dan
i svaki tren
jer proljeće
u duši
vječno traje.

I zato,
radujmo se jednako
suncu i oblaku,
vjetru
i pahuljama bijelim,
radujmo se
srcem cijelim.

Tugujmo
kad jedan dan
bez ljubavi prođe.

TVOJA PJESMA

Otvorila sam prozor duše svoje
i slušam.

Daleko si,
ali ja čujem svaki tvoj korak
u ustreptalom srcu.

Noć je,
i vrata su moja zatvorena,
ali ja sam budna
i čekam.

Pokucaj, dragi moj.

STAZE NAŠE LJUBAVI

Svibanj je mjesec ljubavi,
a ti si otišla
daleko na jug.

Tamo su, u kršu,
ucrtane staze
naše ljubavi.

Obiđi ih,
i vratit ćeš se opet meni
i poželjet ćeš
da sam uvijek s tobom,
da si samo ti
moja ljubav.

PROLJETNA PJESMA

Livado,
djevojko moja,
u jutra rumena,
u jutra rosna
bosonog ću doći
i srce,
janje bijelo
darovati tebi

Ciklama si moja,
a ja grm
i trn.

O, ne pružajte ruku,
ja život ne dam.
Stojte, tisuću uboda spremam
iz žile svake.

Ja bdim, ciklamo moja.

U TVOJOJ GORI

Zeleni se
jedro i mlado,
od sunca svjetlo
i toplo,
meko,

zeleni se
od kiša tamno
i hladno
od oblaka,
mrko i oštro
od zima,

zeleni se
blistavo u travi
i bijelo
na grani,
crveno u suton,

zeleni se
na izvoru bistro
i providno na jezeru,
modro-zeleno
u moru;

u zoru
raspjevana skala
zeleno-žutih tonova
u polju
na vjetru treperi
i pjeva u pjesmi ptica
jer zeleno klasje
zlatom zori,

ali ja bih najradije
u tvojoj bio gori
stablo stoljetno,
a mlado —
proljetno

pa da jutro svako
gledam
kako zeleni se
najzelenija
od svih boja:
tvoja dva oka,
dva jezera duboka
i moja.

RAZGOVORE MOJ

Zovem te, Razgovore moj,
jer uvijek volim
razgovarati s tobom.

Najljepše je
usred tihe noći
prenuti se iz snova,
tiho probuditi tišinu,
otjerati muk,
i razgovarati s tobom,
slušati tvojih riječi
zvuk.

PRAVA LJUBAV

Uzeh te za ruku,
mladosti moja,
i htjedoh cijeli pokazati svijet,
ali kad stigosmo na vrh brda
iznad naše uvale
ti me zaustavi,
u zoru,
i vrati našem žalu,
škrapi i docu,
maslini i lozi,
brodu i moru —
zauvijek.

Rekla si
da svijet ne može ljepši biti
nigdje
ako voliš zemlju svoju,
ako si zaljubljen
u nebo i more,
ako se u tebi rodila
prava ljubav.

LJUBAV BUDIMO ČISTA

Nitko od zaljubljenih ne zna
što mu potomci spremaju,
ni kakve sudbine
na njih čekaju.

Sami smo, nas dvoje,
nek' želje tvoje budu i moje,
ista nas sudbina čeka.

Zagrli me,
i ljubav budimo čista
mada samoću slutimo
u dnu bitka.

Zagrli me,
kao zvijezde zaplovimo
bez straha
iznad svih vulkana
u tišine duša.

Nek' ljubav bude mir oaze
bez boli čeznuća,
čista, na rubu ekstaze,
bez padova i klonuća.

MALA PTICO

Tko bi te uhvatio u letu,
mala ptico,
na širokim poljanama neba!

Kao zvijezda puteve kratiš
do gnijezda svog
u proljeće.

Dolaziš srcem,
a ne krilima.

Ona koju volim

Ona je otišla,
a ja ne znam
gdje da je tražim.

Ako je i nađem,
što ću joj reći,
tužan.

Što ću joj reći
tužan
kad je ranila
srce moje
ona
koju volim.

U TEBI MOJ NEMIR

U tebi moj nemir
s maglama jeseni kasne,
s pticama što žure
na jug.

Još voliš more
i sunce.

U meni raste
mir
ravni
pod snijegom.

U tebi moj nemir
s maglama jeseni kasne
tiho gasne.

JEDAN CVIJET I JEDNO PROLJEĆE

(Silviji u spomenar)

Ti si bila cvijet,
šumski cvijet vatrenih boja
u proljeće.

Ja sam mislio da sam rosa,
proljetna rosa na tom cvijetu,
a bio sam mraz...

Bio sam mraz jutarnji
s površine mora,
koji te ubio...

Koji je svoju ljubav ubio.

U IME LJUBAVI

Samoćom svezan za hridi nepoznate,
u suton,
s valovima o tebi govorim
i tebe u njima tražim,
u nevolji svojoj zovem te,
Anadiomeno moje mladosti.

Vjetru i moru okrenut
zaboravljenih riječi sjećam se
i sjećanjima milujem obzorja plava
u svanuća.

Ne daj da dugo čekam,
sa suncem izroni iz dubina,
duša te moja izgubljena moli.
Dahom ljubavi odazovi se
jer blizinu tvoju ćutim.

Anadiomeno, zovem te,
u ime ljubavi,
izvedi me iz samovanja tužna,
pučini vrati nasukanu lađu.

TEBE ČEKAM

Netko je otvorio
velika vrata
na ulazu u park.

Moje srce tišinu osluškuje.

Ako zastaneš neodlučna,
potrčat ću
na tvoju stazu
da ne odeš —
jer tebe čekam
odavno.

ZORI SE RADUJEM

Ne spavam,
bdijem
jer vjetrovi mirišu
u gori
među jelama.

Svu noć zvijezde motrim
sa proplanka,
kraj tvog izvora,
košuto moja.

Sa šumskim travama
bdijem
i čekam,
zori se radujem,
i dolasku tvom.

K'O JEKA DALEKA

Lagano k'o sjena
pored mene je prošla,
osmjehom dodirnula
zjene.

Nikad više nije došla,
al' i sad mi nemir nosi
njen hod,
osmijeh
i cvjetić u kosi.

K'o jeka daleka
i k'o sjena
uvijek iznova se javlja
tiho me prati
slika njena.

LJUBAV

Volim pjesmu
i onog mladića
što s drugom pleše.

Kad prođe
pored mojih zdrobljenih kukova.
nasmiješi se tužno.

U mojim rukama
štake zadrhte,
i čini mi se da sam sretna.

Volim onog mladića,
ali mu to nikad neću reći.

SVE TVOJ LIK IMA

U tihim uvalama Primoštena
s tobom razgovaram
da ne budem sam.

Maštam da si tu,
pored mene,
jer proljeće je
i nebo je bistro
a more mirno,
čisto.

Suncem te svojim zovem
jer sunce u tvojim očima
nikad ne zalazi,
imenom te zovem
a ti se mrmorom mora odzivaš
i čujem te u pjesmi ptica.

Željan tvoje blizine
zovem te s puno topline
jer sve je tako lijepo
k'o u snima,
sve dragi tvoj lik ima.

SUSRET

Ti osluškuješ moj korak
i znaš da se vraćam
iz daljina.

Ja vidim ispružene ruke,
tvoje ruke dvije.

K'o i prije
ususret istom proljeću
idemo.

LIJEPO JE MISLITI NA TEBE

Sve sam ostavio
da mogu misliti na tebe.

Ostavio sam posao
i knjige,
ostavio sam ulice
i ljude,
i zatvorio se u svijet tišine,
u osamu —
jer hoću da budeš jedina.

Proljeće je.
Ti si daleko.
Putuješ na jug.

Sve sam ostavio i pratim te.

DA SI TI MOJA

Da si ti moja ptica
gnijezdo bismo svili
u granju
kraj rijeke bez mostova

i skrili
pjevanjem svojim

na drugoj obali.

TRAJAT ĆEŠ VJEČNO

Zapisao sam u kamenu
tvoje ime,
zapisao srcem
na mjesečini.

Onda sam u sunčano podne
urezao u agavu stoljetnu
što raste na litici
iznad naše uvale
slova ljubavi.

Tu ćeš trajati
kad zvjezdani vihori
ponesu čamac moj
na pučine beskrajne.

U duši mojoj
trajat ćeš vječno.

Nemir srca

Nemir je pokrenuo
tišine srca.

Rekla si
da srce prašta,
ali ne zaboravlja.

Što će s nama biti
ako ne nađemo
izvor
na koji ptice dolaze,
ljubavi moja!?

AKROSTIH PRIJATELJU KOJI TUGUJE

(dragom Gojku M.)

M*oja duša, dragi, ne zna za boli,*
A *moja ljubav, mili, sve vas voli*
N*eizmjerno, uvijek toplo, jer mati*
D*alje u vama živi, vjerno vas prati*
I*stim brižnim pogledom. I zato,*
C*urice moje, rastite! A ti, Zlato,*
A*stralne pamti noći i sunčane dane*
koji vječno traju.

MISLIM NA TEBE DALEKU

Samo sam toliko živio
koliko sam tebe ljubio.

Sad mislim na tebe daleku
i mislim da živim
jer još trajem.

Ako prestanem misliti
na našu ljubav,
umrijet ću
zauvijek.

ŠUTNJA

Kametnit je mir
neizrečenih riječi.

Šutnja tka stazu
za put
do zvijezda.

Uski put,
samo za nas dvoje.

OTIŠAO JE MOJ DRAGI

Srce je moje
puno pjesama bilo,
a sada je izvor tuge
— slomljeno krilo.

Pjesme druge
otišao je tražiti
moj dragi.
Otišao je daleko.

DVIJE DRAGE RIJEČI

Sve ružno
što u jednom trenu
među nas dođe,
narasti može do boli.

S dvije drage riječi
može to da spriječi
srce koje voli:

Oprosti mi.

NE ZATVARAJ VRATA SRCA

Govori sa mnom
i pusti da te slušam
jer željan sam riječi
koja liječi
i razbija muk nemoći naše.

Govori sa mnom,
rastjeraj oblak šutnje
i vrati mi zaboravljene riječi.

Umoran sam,
ali tebe rado slušam.
Govori sa mnom,
ne zatvaraj vrata srca.

DOLAZE MOJE NOĆI

Gledam lik tvoj
na hridi
i pogledom pratim
svaki ti korak.

Želim te,
ali ne usuđujem se
obali prići
da ne uznemirim
tvoje vode
i tvoje gore,
srno moja plaha.

Ne odlazi!
Nek zaustave te moje čežnje!

Dolaze moje noći
bez sna,
bez mjesečine.

RASTANAK

Za ovim žalit ću danom
dok sunca bude
na našim stazama,
i cvijeća dok bude
u šumi kraj potoka
jer ja sam te pustio
da odeš,
ja sam ti mjesto snova
darovao ovu olujnu noć.

Grmi.
Između neba i mora
munje caruju,
a ti si daleko, draga.

Kiši.
Golub je odletio u gnijezdo
golubici,
ali ja nemam krila.

O, da mi je golub biti
a ne čempres samotni
nebu okrenut —
stablo malo
na obali morskoj.

Za ovim žalit ću danom
vječno
jer ja sam te pustio da odeš,
a ti si željela ostati.

Sad uzalud srce moje tuguje.

UZNEMIRILA TE TIŠINA

Na tvom putu u prošlo
nema ptica,
zato si zaustavila korake srca
i čekaš kao livada
kad cvijeće sniva,
kao potok
kad proljetne žudi kiše.

Srce bi tvoje ljubav
vratilo
koje nema više.

Čekaš ptice
jer one razumiju
nemir tvoje pjesme.

Samo su ptice znale
za našu ljubav.

TUGA

Ne plači, moja Tugo,
potopi me
more tvojih suza
i nema me,
nema me dugo.

O, smiri me,
i vrati
mojoj tihoj čežnji,
meni,
i tebi.

HVALA ZA LJUBAV

Sve sam ti dao,
sve si uzela
i otišla.

Ja sam ostao sam
k'o stijena gola
na dohvat vjetrovima
i moru.

Sve si uzela,
a ipak samo tebi zahvaljujem
za ljubav.
od koje živim.

I neka ti toplinu duše moje
zaborav ne ugasi.
Neka te svuda moje pjesme prate.

DESI SE NESKLAD

Desi se nesklad
i neki drugi Ja
progovori
u meni,
mjesto mene —
protiv mene;

i zato zaboravi
nemirno moje more,
to nisam bio ja.

IGRA

Opet smo danas zaigrali
našu nedužnu igru
i opet smo željeli pobjedu
i ti, i ja

kao da uvijek
tugovati netko mora,

kao da samo poraz
radost pobjede zna.

DOĐI U ZORU

Vrijeme je.
Neka krilati glasnici ljubavi
poznatim stazama krenu,
neka te dozovu.

Ti znaš da te čekam
u Uvalama Tišine
jer skoro će mjesec pun.

Kad to bude,
vrijeme je da srebro naše ljubavi
poklonimo plavim dubinama snova
i vrijeme je da krenemo dalje
jer horizonti čekaju.

Dođi,
nek' čežnje napune jedra ljubavi,
dođi,
u zoru sunce zlato dijeli.

NE ZOVI ME, TUGO MOJA

Htjedoh stići konja u trku
i htjedoh uhvatiti
pticu u letu.

Moja su koljena zgrčena
na tračnicama zanosa
i nade srezane
skalpelom uspomena.

Ti, što si me nekada zvala,
Oceane moj,
sada oprosti.

Ne zovi me,
tugo moja meka,
ne budi
sjećanja moja daleka.

U SE ĆEMO TIHO ZAĆI

Ne bubnjaj prstima po stolu,
djevojko,
srce moje burno kuca.

Zaustavi zle misli, nerve obuzdaj,
u se ćemo tiho zaći,
smiriti srca, otkriti riječi
i izgubljeni ritam opet naći.

Snovi i nadanja

U mladoj šumi
sve zanosno pjeva,
ništa ne miruje.

U meni
biser godina
polako smiruje
srca boli.

Vrijeme snova
dolazi
i prolazi.

PTICE POD MOJIM PROZOROM

Svu zimu ptice slijeću
na kućicu
za njih napravljenu,
na hranilište svoje
u vrtu
pod mojim prozorom,
i zrnje traže
za njih ostavljeno.

A u proljeće,
moje ptice,
usnule breze u život vrate
i pjesmom pozlate
svako zrno.

ŽELIO BIH

Želio bih
da me uvijek tako nježno voliš,
samo tvoja da sam java
svaki dan,
a po noći da me skriješ
kao lijepi, dragi san.

Želio bih živjeti tako
u svakoj tvojoj pori,
a kad mladosti prođu dani,
blagdan želim biti,
radost za tvoje oči,
utkan u svakoj ti pori.

KOLONA NA BOLSKOJ RIVI

Pozdravljam te, kolono bijela,
na bolskoj rivi,
oslonče moj,
u tihim razgovorima s morem
jer ti si brod moj svezala
jedne burne noći
i poklonila mi
svoju mirnu luku.

Nek' zvjezdane snove snivaju
brodice stare
u zaklonu tvom,
kolono moja,
što s galebovima i morem druguješ.

U snovima te nosim
dok svijetom lutam
i nova jedra tkam
za povratak.

Mislima se za te vezujem,
oslonče moj dragi,
u tihim razgovorima
s morem
i zvijezdama.

POVRATAK U BOL

Kad jesen rana minu,
pođosmo na sjever
i moj Bol bijaše daleko
svu zimu.

U proljeće,
na Borku,
more se na mene ljuti
što me nema tako dugo
pa mjesto maestrala
dariva mi jugo.

Kriv sam.
Šutim, što bih drugo.
Svu noć čekam da svane,
da kiša nad Koštilom stane
i da se more smiri.

U podne nebo je opet vedro,
blagi maestral s Râta piri
i ja više ne tugujem,
dižem jedro
i s morem drugujem.

ODLAZAK

Osjećati gubitak
osjeta svih

svjestan biti
dubine
sna

a imati jednu dimenziju
života
više.

NE RASPLIĆI STARE BOLI

Vratio si se suviše kasno
i zato uzalud tražiš
kolibu djetinjstva,
prag siromaštva,
drvo naših bajki.

Uzalud krijesnice djetinjstva
među cvijećem u betonskom okviru
tražiš;
na našim livadama
neboderi su nikli.

Pođi svojim putem,
ti koji si bio radost mladosti moje,
i ne rasplići stare boli.

Čekala sam dugo,
sad nemoć osame
srce voli.

Odlazi,
od jalovih klonuća
vinograd ne sazrijeva.
Vratio si se suviše kasno.

AKO NAIĐEŠ

Moj brod,
moj nasukani brod,
odnijela je noćas
plima zaborava
i sad nemirno gazi more.

Na sidrištu naše ljubavi
ostao je prepolovljen
lanac uspomena.

Ako naiđeš,
ako nekada naideš,
zaustavi se,
uzmi svoj dio sjećanja.

PREGRŠT STIHOVA I NIŠTA VIŠE

A kad je strašna minula nevera
i momci se vratili
u našu 'valu,
jednoga nije bilo —
moga kapetana
koji je samo pjesmama rekao
koliko me voli.

Uzalud čekam
i uzalud nevjerno molim more,
neće se vratiti
pjesnik moj.

Doći će ponekad,
u snima,
jer davnu pregršt stihova
za me sačuvanu ima.

URONJENI U SVOJE VRIJEME

putujemo bez prestanka
jer oblake slijedi
nemirno srce
i mijenja
lik svoj
na vjetru,

uronjeni u nemir
tražimo
i ne nalazimo,
tražimo bez prestanka
svoje nebo —
svoj mir.

MAMI MARIJI-JUANITI

Ostario sam, Mama Juanita,
i umorio se lutajući svijetom,
tražeći izgubljene snove.
Tvoja tuga i moja je bila.

Sad čekam na istom mjestu
odakle sam krenuo —
smiren
jer srce je puno ljubavi.

I nisam sam.
Uvijek me prate
tvoji bijeli golubovi.

PRIJE NEGO ODEM

Zagrli me nježno,
zagrli me toplinom ljubavi
prije nego odem
u nepoznato.

Pomiluj me čežnjom
da mi srce zadrhti
k'o nekad
i ostani još malo sa mnom.

Na rastanku reci mi nešto vedro,
daruj mi trenutak ljubavi
od koga može da se živi.

Zagrli me čvrsto
prije nego što odem,
prije nego uspomena postanem
jer bio sam tvoja ljubav.

POVRATAK

Kad ožedniš,
poslije svih lutanja,
vrati se,

ali budi prije mraka
kraj izvora bistre vode

i pazi
da je ne uznemiri
ono mutno
u tebi.

VRATI ME U VRTLOG

Zaboravu te otima moja bol,
moj želi te nemir
jer slab sam bez tebe
i izgubljen
u moru tišine i mira,
razapet
između zaborava i sjećanja.

Vrati me
u vrtlog nabujalih voda
ljubavi
jer prošlost neću da budem,
oslobodi moje zanose,
nek' život traje.

Hoću poraze da znam
i pobjede da slavim.

I ne ostavljaj me,
još stijena mogu biti,
prkos vjetrovima,
i nad ponorom opstati
s tobom.

DOK IMA NADE

Ako se izgubimo
u maglama današnjice,
potraži me tamo
gdje smo se prvi put sreli —
pred katedralom naše ljubavi.

Tu ću te čekati
dok ima nade za siromašne
i izgubljene
što traže put iz tame bogatstva
u dobroti davanja
i ljubavi.

Čekam te pred katedralom
o kojoj okamenjeni vjekovi govore.
Tu ćeš me naći.

K'O GALEBOVI BIJELI

(dragom prijatelju Đinu M.)

Često sanjam, a pred zoru
moji su snovi galebovi bijeli
na nemirnom moru.

Tihi, ko ponoćne ure,
plove gordo život cijeli
— ne boje se bure.

Ulica moga djetinjstva

Iste staze
i sad gaze
misli moje.

Isti ritam
srce bije,
u duši se ništa
promijenilo nije.

Sve je isto,
Grade moj,
radosti moja prva.

SMORAC

Blag
k'o prve ljubavi bol
šumiš tiho
poput lišća mlada
u proljetno jutro.

I šapućeš nježno,
brod moj zavodiš,
sidrištu uzimaš
i jedra napinješ,
iz snova ga budiš
i na igru zoveš,
na put daleki.

Dupin si razigrani
i toplinu sunca slijediš,
za dahom zemlje žudiš
pa bijelac bijesni postaješ
što pjeni se i rže
i bokove broda traži
da snagu pokaže.

Ti si dar sunca,
ljubav zemlje i mora.

MARIJA

Vedro nebo
oblaci pomute
i more uznemire.

Dubinu mora
dodirnuti je lako,
ali ti si nedostižno nebo
za kim plače
okovana duša moja,
Marijo,
srce puno tuge
i ljubavi.

Uzalud ruke pružam.
Jedrima i morem
neću te sresti.

TUŽNA FONTANA

Pijesak je popio suze
i jecaj obilazi
gole grane.

U parku uspomena
padaju na me
tvoje kose
pune tmine.

I krik srca se vine
u dubine
starih mira
kraj tužne fontane
na Pilama.

SJEĆANJA

Taj uski skriveni put
kroz šumu na otoku
znali smo samo ti i ja
i golub ljubavi naše.

Sad krotko more samoće
kruh je duši mojoj
i opet cvatu tužne rime
na pločniku voljenog grada.

I dok kamen na suncu treperi
ja plovim u zagrljaj starih mira,
u more tišina,
i dozivam kiše uspomena
i munje nadanja
da osvijetle tvoje lice
na prozoru mojih nadahnuća.

Tu sve je pusto bez tebe,
ali ja uvijek u proljeće dolazim,
jer ne mogu zaobići voljeni grad;
znaš umro bih od tuge
bez naših sjećanja.

BOL

Otišao si daleko na sjever
i ostavio naš čamac
u Tužnoj uvali na otoku
da trune na kiši uspomena,
da hrana bude travama sjećanja
i sklonište pustim nadama.

Ja uzalud čekam
jer ti se nećeš vratiti.

Maglama ovijen
zaboravio si brzo svitanja
u kanalu,
između dva otoka,
zaboravio si radost naših skitanja.

Sve si zaboravio
i ne sjećaš se djetinjstva vedra
ni igre s vjetrovima mora.
Na kišama zaborava
kisnu bijela jedra
i trune čamac naše ljubavi.

Polako blijedi moja bol.

KAD KRILATO DJETINJSTVO SE VRATI

(Ocu svom za 80. rođendan)

Kad ritam patnje
čovjeka dijeli na dva bića,
a jalova zemlja sokove života žudi
i žalost u kamenu čeka,
kad stabla smirenja tiho zovu,
pred zoru,
u snima,
krilato djetinjstvo se vrati
i snagu dade novu.

K'o spas dolazi
i obnavlja se,
iznemoglo diže biće
iz tamnih voda boli
i strah željom pobjeđuje
a maštu potiče
da sidrište olovno napusti,
u nepoznato da krene.

Jer uvijek može naći
nevidljivo mjesto
među grebenima i sikama,
vjeran prolaz
za čamac nade,
sačuvanu tajnu.

Zaboravlja se tada
da noć je mrkla,
ruka slaba,
a kormilo gnjilo,

zaboravlja sve se
što mučno bi bilo
u suton
kad oblaci teški
trošna slijede jedra
i vjetrovi zli čekaju strpljivo
u zasjedi,
na pučini,
da dubinu morsku probude.

Krilato djetinjstvo zna da se vrati
i sve što je tužno bilo
zaboravlja se.

Kad je najpotrebnije,
obnavlja se,
budi se
još jedno proljeće nježno
umjesto crne noći nemira.

MATI

Ti si, draga mati,
ona zvijezda daleka
što vjerno me prati
i svijetli
u života mraku.

Sa suncem dolaziš,
po njegovu traku
silaziš
u svaku našu kalu.

I sve je isto kao prije:
tvoja mi ljubav svijetli,
tvoje me srce grije.

SANJAM TE, NAJDRAŽA KIŠO

Kako je mekan bio
tvoj pad
s visina
na kupjerte stare,
najmekša kišo,
kišo djetinjstva moga.

I kako tih je bio
tvoj hod kanalima kamenim,
najtiša kišo,
i pjevanju tihom nalik,
uspavanki meni dragoj,
da zaspati ne mogah
dugo u noć
slijedeći ti pute
od kupjerte do portuna,
pa skalin po skalin
do Straduna . . .

Sad sanjam te
dok pljusak života nemilo bije,
kišo mladosti moje,
najdraža kišo,
i slušam muziku tvoju
što srce dira,
i čini se
iz ovih daljina
da čujem kako mati moja
prozore otvara širom
i cvijeće na kameni iznosi prag
da ga ti zaliješ,
da procvjeta
i zamiriše
kao ljubav.

PISMO PRIJATELJU VINKU

Ti samuješ, prijatelju stiha,
romance i balade
dok umire ljeto
i jesen se krade.

Sjećaš li se:
sutona je bilo puno
na našim stazama,
a mi smo sanjali o suncu
i mostove gradili
težeći vrhuncu.

Gradili smo kućice od ploča
i kamena siva,
tamo gdje masline bubre
i grozdovi zriju,
gradili smo srcem
kako u snu biva.

Daleko si, prijatelju stiha,
ovdje se žute gore,
a tamo, na jugu,
uvala je naša tiha,
samuju borovi
i more.

DUŠA SANJA

(prijatelju B. B.)

Ta zdanja
što gledam ja sad
mladosti moje Grad
nisu više —
to moja duša sanja.

I neki, meni tuđi ljudi,
iznad stare rive,
u kamenom okviru
zidina starih žive.

A moje uspomene krije
tvrđa nad morem stara,
i samo u usnuloj luci
srce se otvara
Gradu na kamenoj hridi
i moru.

Tu, u tišini,
s povrazom u ruci,
čekam zoru
dok moja duša sanja
da galebi me mame
i zovu
na pučinu,
na plovidbu novu.

NENAPISANO PISMO

Mila moja,
dugo se vidjeli nismo,
pa htjedoh porazgovarati s tobom
toplo i mudro
k'o otac s čedom svojim,
i k'o s odraslim bićem,
htjedoh napisati pismo
o svemu...

Ali ti si proljeće,
a ja jesen
i nije mi lako naći temu
koja će u svemu
vedrine biti puna
i radosna
k'o vode žubor na izvoru
pa da ti daruje snagu,
a opet da bude i pouka
i savjeta puna
za život...

I pisao sam tako o ljudima
i njihovim ćudima,
o radu,
zgodama i nezgodama,
usponu i padu,
o patnjama i nadama,
pa kako treba postojan biti
i ne podleći zlu,
svemu oprezno prići,
i u svim brigama —
k cilju ići...

A na kraju precrtah sve,
pismo poderah
i bacih.

Ipak je papirić ostao jedan
zgužvan,
na podu kraj vrata,
i na njemu od svih riječi
samo:
Voli te uvijek tvoj tata.

ULICA MOGA DJETINJSTVA

Na vrhu moje ulice
stranci zastanu
zadivljeni:
Na solaru,
u pitaru,
bosiljak moje majke
miri,
a na kupjerti,
kraj fumara,
oduvijek
goluba dva
ljubav vode.

Na vrhu moje ulice
starci zastanu
zadihani:
A mir
mira starih
smiruje
i vraća
djetinjstva snove.

ČIJE DOBRO U MENI ŽIVI

U meni
svaki dan
otac moj živi.
I mojega oca otac,
i mati moja,
i mati matere moje,
njihova braća
i sestre njihove...

I još ne nabrojih
sve
svoje
u sebi.

Nagađam
što je u meni samo moje,
pogadam
čije to dobro
u meni živi,
i čije ja misli
u sebi nosim.

Znam samo
da nas je puno
pod istim krovom,
i da se u meni
svaki dan
staro opire novom.

Minijature

ZA DUBRAVKU I BRANIMIRA

Samo je jedna
ljubav,

sve ostalo
priprema je samo,
epigonstvo

i nevjera.

I

Ono dijete plače
na obali rijeke
između dva mosta.

Uzalud plače,
nitko ga ne čuje.

Između dva mosta
teče velika rijeka
njegovih želja.

Zašto nije
od ljubavi samo
satkan
ovaj život. . .

◇

Radost je tvoja bila
ptica pjevica
u ruci.

Trenutak kasnije
suza u oku
i za izgubljenim
u srcu tuga.

◇

Dijete djetetu
miluje ruku.

Samo u travi
cvijeće miriše.

◇

Dječak je razbio
stakleni vrč,
i sad mjesto vina
teku suze.

◇

Uplašio se
velike ruke moje
mali psić.

A ja sam ga milovao
pogledom.

II

Idem ulicom
i stihove
u srcu
za tebe nosim.

O, da sam breza
na putu
kojim prolaziš,
pogledala bi na me.

◇

Ne spavam često,
noći su mi duge:
nekad od čežnje,
češće od tuge.

◇

S tobom razgovara
i cvijet na grani,
a ja samujem
tužan.

◇

Uz more
borovi kraj puta.

Tiho:
pod starim borom
djevojče
prvo
ljubavno
čita pismo.

Na cesti uz more
ti i sunce,
i moje pismo.

◇

Tebi je osamnaest godina,
ja ti pružam ruku
i cijeli grlim svijet.

I sve oko mene
moja je ljubav.

◇

I gle na škrtoj zemlji
zelenog ruzmarina cvat.

I pčela zlatni roj.

◇

Potok si bistri
i voliš nebo plavo,
zeleno granje,
sunce
i sanje.

I ptica tražiš pjev,
obale daleke,
livade meke
i moju frulu.

◇

Tvoja dva oka
i uvojak crni
čuvam
u nedohvatljivom.

III

Kraj tople peći
njih dvoje.

On stihove piše,
a ona studira pravo.

◇

Niko nema
tako lijepe ruke
kao ti:
meke i tople,
radine.

To su ruke moje ljubavi.

◇

Ništa nije izvan nas,
i sve je u nama skrito
i pritajeno diše.

◇

Uvojak plavi
u pismo savi,
draga.

Ja milo čedo
još nisam gledo
tužan.

◇

Koliko cvjetova —
toliko svjetova,
al' meni samo jedan
život znači.

◇

Riječ
ljubav nije,
ona djelo krije.

Ako je tajna,
nije trajna.

IV

Na tek procvalu granu
pao je snijeg.

To život i smrt
zajedno idu.

◇

U dubini misli
ko tajna brižno čuvana
ležiš.

U težini osame
k meni dolaziš,
uspomeno draga
crnih očiju.

◇

Osame nema
gdje misao stiže,
a misao je u nama.

◇

Na grani kraj potoka
ranjena srca samujem.

Golubice moja,
oglasi se.

◇

Samo u vrtu radost pruža
grana prepuna ruža.

Na groblju cvijeće umire
i raste tuga.

◇

Uzalud
slomljena grana
na prašnjavom puteljku
doziva sunce.

◇

Moj prvi cvijet
odnio je vjetar.

Moj prvi pup
ubrao je mraz.

O, kako je daleko
od proljeća do proljeća.

◇

Kome ću darovati pjesme
kad tebe nema,
ptico moja draga?

◇

Bez tebe
u noć kasnu
nemir raste,
zvijezde gasnu.

Sjeta snove budi,
tuga meka
na srce mi sjela.

◇

Spriječi,
tugo moja,
srca riječi.

Tiše,
šutnja kaže više.

◇

U magli jesenjeg dana
grane drveća,
k'o ruke davljenika,
pomoć vape.

Bolesno sunce u oblacima,
k'o dijete u postelji,
sanja o razbijenim igračkama.

V

Mrav slamku nosi
i pada.

Iz ponora
dižu ga uvijek
volja i nada.

◇

Ugledah more
i srce moje zaigra
pomamno.

U oku suza.

To djetinjstvo moje
meni se vraća.

◇

Kako je tužna
ona osamljena ptica,
a kako me smiruje
njena pjesma.

◇

Da imaš korak,
vrbo tužna,
pod čijim bi prozorom
svu noć čekala
do svanuća?

◇

Mrav žuri travi u pohode
jer dani što dohode
nemir nose...

Tamo, kraj obrane loze,
rosa blista.

Jutarnji vjetar
nehajno lista
zaboravljenu knjigu
minulog ljeta.

◇

Prevarila se bajama
u cvatu.
Još je daleko
proljeće.

◇

Odavno znam
da sve prolazi.

Ne ispuštam tvoju ruku
da te ne uplašim
prije vremena.

◇

Da zna
šutljivi dobričina
mjesec
za moju tugu,
ne bi noćas
bio tako velik
i nasmijan.

◇

Zovem te,
zovem...

Došla bi da znaš
što znači jedan osmijeh
na vječno tužnom licu,
jedno sunčano popodne
u nizu maglenih dana.

VI

Ista stazica,
ista šumica,
more i žal.

Sve isto,
samo tebe nema,
oko moje crno.

◇

Čuvaj se mjesečine,
cvijete moj,
i prije zore ne otvaraj lati,
jer samo sunce život daje.

Razboljet ćeš se od čežnje
i umrijeti
jer kratko traje
ljubav na mjesečini.

◇

Na beskrajnim pučinama neba
čežnje su bijela jedra
maštanja.

Kako se lepršavo jedri
u snima
i kako se u ljubavi
prkosi mladosti zaboravljaju.

◇

Kad proljeće dođe,
i nemirne nabujaju vode,
ne govorite mi o ljubavi.
Nisu potrebne riječi.

◇

Ko more
kad na žalu
kroz školjku prođe malu
da u njoj ostane
jer joj život znači,
tako i ljubav tvoja
u meni
uvijek životom zrači.

◇

Tužno je ovo proljeće.

U našem vrtu
opet,
tko zna koji put,
jorgovan cvate
bez tebe.

◇

K'o mrtva je rijeka
pečat šutnje na usnama.

I k'o zvono je bez klatna
što jalovo visi
na tornju zaborava.

◇

Tišina neizvjesnosti
srebrno tkanje nosi.

Hoće li ga ikad
draga ruka
prepoznat u kosi?!

◇

Ne srdi se
i ne odriči se dobra
u srcu
jer jaki u srdžbi svojoj
slabost kazuju,
a slabi
jačim postati neće.

U korijenu dobra
srdžbe nema.

◇

Ako od lošeg vina
bol glavu bije,
loza kriva nije.

VII

I ptice pjevaju
kad stari panj
sunce probudi
grančicom života.

◇

Na tvoju crnu kosu
pao je snijeg
na putu daleku
od proljeća do zime.

Sad srce male vjeverice
čuva uspomene
starog hrasta.

◇

Sve zastave proljeća
jesen se spustila
na zemlju
i slaže boje
za kose tvoje.

◇

Ne pjevaš više,
zrikavče mali.

Jesen je tu,
i dolazi zima.

◇

Sred sobnog mraka
sunčana zraka
treperi.

Dok zlatne čestice lete,
u kutu, mirno,
pauk mrežu plete.

◇

Kad mladosti zore
odavno prođu,
i jeseni tužne minu,
na čelu tad bore
naslute zimu.

VIII

Uspomenu
koju si ti,
moj starče dobri,
cijeli život
brižljivo čuvao
bacili su
kao otpadak.

◇

Tim putem
jutros
vodu sam gazio
do koljena,
a na povratku,
u suton,
po suhom kamenju
koračam.

◇

Ono staro drvo
priželjkuje
vjetar.

Dugo su padale
kiše.

◇

Vrati se,
zatvori prozorsko krilo
i zaboravi,
davno je to bilo.

Spusti ruku
što uzalud maše
i ne zovi,
za plovidbe naše
broda nema.

◇

Obiđi,
prijatelju davni,
prag kuće moje
i pusti da sivi oklop zaborava
uspomene naše skrije.

I oprosti,
sačuvati želim
bistru suzu djetinjstva.

IX

Tko samuje, tišinu traži.

Sunce se okupalo
u uvalama ljubavi
i sad miruje
na pustoj plaži.

◇

Uranio sam
i tebi ususret hrlim
za zagrlim,
Dušo moja,
jedino svjetlo
mojih sutona.

Pa kad sunce zađe,
neka nas noć
što dolazi
zajedno nađe,
smirene —
k'o poslije molitve.

◇

U moru nemira
i vjetrova zlih
galeb bijeli
trošnu barku trpljenja
za plutaču nade,
za greben strpljenja
vezuje.

Samo greben strpljenja
nevremenu prkosi.

◇

U svjetlosti mlada
jedna mala lađa
u luku plovi.

I starcu tad suze
davno sjećanje uze
i jedra povi.

X

Pohrani u dubini duše
sva pitanja
i ne traži odgovore
jer umorni smo od lutanja,
tišina nek ispuni sve pore.

Dođi tamo gdje druguju
zemlja i more,
tamo ima jedna hrid
nebu okrenuta,
tamo ćemo opet jedno postati,
i to će biti naš početak.

◇

Vi mladi i sretni
zaustavite se trenutak
i darujte krijesnicu nade
onima što čekaju
pred vratima srca
da uđu
u čudesni svijet ljubavi.

I prije nego odete
pomilujte ih toplinom
od koje se vidi
i u tmini.

◇

SADRŽAJ

Strana

ŠATOR LJUBAVI 3

Tajna naše ljubavi 5
Moje more 5
Poći ću s tobom 6
Vrijeme za ljubav 7
Tvoja pjesma 7
Staze naše ljubavi 8
Proljetna pjesma 8
U tvojoj gori 9
Razgovore moj 10
Prava ljubav 11
Ljubav budimo čista 12
Mala ptico 12

ONA KOJU VOLIM 13

U tebi moj nemir 15
Jedan cvijet i jedno proljeće . . 15
U ime ljubavi 16
Tebe čekam 17
K'o jeka daleka 18
Ljubav 18
Sve tvoj lik ima 19
Susret 19
Lijepo je misliti na tebe . . . 20
Da si ti moja 20
Trajat ćeš vječno 21

Strana

NEMIR SRCA 23

Akrostih prijatelju 25
Mislim na tebe daleku 25
Šutnja 26
Otišao je moj dragi 26
Dvije drage riječi 26
Ne otvaraj vrata srca 27
Dolaze moje noći 27
Rastanak 28
Uznemirila te tišina 29
Tuga 29
Hvala za ljubav 30
Desi se nesklad 30
Igra 31
Dođi u zoru 31
Ne zovi me, tugo moja . . . 32
U se ćemo tiho zaći 32

SNOVI I NADANJA 33

Ptice pod mojim prozorom . . 34
Želio bih 34
Kolona na bolskoj rivi 35
Povratak u Bol 36
Odlazak 36
Ne rasplići stare boli 37
Ako naiđeš 38
Pregršt stihova i ništa više . . 38
Uronjeni u svoje vrijeme . . . 39
Mami Mariji-Juaniti 39
Prije nego odem 40
Povratak 40

Strana

Vrati me u vrtlog 41
Dok ima nade 42
K'o galebovi bijeli 42

ULICA MOGA DJETINJSTVA . . 43

Smorac 45
Marija 46
Tužna fontana 46
Sjećanja 47
Bol 48
Kad krilato djetinjstvo se vrati . 49
Mati 50
Sanjam te, najdraža kišo . . . 51
Pismo prijatelju Vinku . . . 52
Duša sanja 53
Nenapisano pismo 54
Ulica moga djetinjstva . . . 55
Čije dobro u meni živi 56

MINIJATURE
za Dubravku i Branimira 57

I 57
II 60
III 62
IV 63
V 65
VI 67
VII 70
VIII 71
IX 72
X 74